

Buzás Zoltán nyá. ezredes emlékére

Buzás Zoltán 1941. október 30-án született Szatmárnémetiben. Édesapja asztalosként kereste meg a megélhetésre valót, édesanyja vezette a háztartást, és nevelte a gyermeket. Kétéves volt, amikor a család – a háború borzalmi közepette, magyarságuk megtartásának szándékával – Fehérgyarmatra költözött. Itt született meg húga Klári. A háború utáni években szerényen éltek, de húgával együtt szabadon és boldogan töltötték gyermek éveiket.

Általános iskolai tanulmányait Fehérgyarmaton, a középiskolát Mátészalkán végezte, és szerzett híradásipari technikus oklevelet. Érettségi után behívták sorkatonai szolgálatra Sármellékre. Az alapkiképzés után a kiváló képességű, elkötelezett fiatalembert tisztos iskolára vezényelték Budapestre.

1960-ban saját kérésére és előljárói javaslatára felvételt nyert az Egyesített Tisztos Iskola, Budapestre. 1962 novemberében a fiatal híradó hadnagyot Vácra, a 15. önálló Híradó Ezred állományaiba neveztek ki rádió szakaszparancsnoki beosztásba. 1969. szeptember 1-ig szolgált Vácott, mint szakaszparancsnok, majd kiképző századparancsnok, végül hadművelési főtisztos beosztásokban. Közben 65-ben soron kívül főhadnagyi, 69-ben szintén soron kívül századosi rendfokozatba léptették elő. A hét év alatt megtanult mindent a csapat szintű híradásról, amit lehetett. Vác a legjobb iskola volt a fiatal, elkötelezett, az új ismeretek befogadására mindig kész, ambiciózus fiatal tiszt számára. Tapasztaltabb tisztársai és parancsnokai mellett megismerte a parancsnoki és hadművelési munka rejtelmeit. A rengeteg munka, tanulás, és csapattapasztalat végigkísérte nem mindennapi pályafutása alatt. Parancsnokai tudták, hogy felkészült a magasabb beosztások ellátására.

1969. szeptember 01-én beiskolázták a Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára, Budapestre. Az akadémián megszerezte az akkor legmagasabb katonai képzettséget. A gyakorlati tapasztalatok mellé olyan magas szintű elméleti tudással vértette fel magát, hogy a diplomaosztó után felkérték, maradjon az akadémián, mint oktató. 1972-től 1979-ig a Zrínyi Miklós Katonai Akadémián, mint főtanár oktatta a magasabb híradó tisztos beosztásba tervezett katonákat. Nem csak jó szakember, jó parancsnok, de kiváló oktató és pedagógus is volt.

Tanítványai tisztelték szakmai tudásáért és emberségéért. Sokan vannak, akik ma is hálásak Neki szakmai és katonai karrierjükért. Közülük többen töltöttek és töltenek be meghatározó beosztásokat a Magyar Honvédségben. Az akadémiai oktatói évek lehetőséget adtak arra is, hogy tovább növelje tudását, nemzetközi tanulmányokat, publikációkat olvasson, megismerje a legkorszerűbb eszközöket. 1975-ben őrnagyi rendfokozatban lépett be a főtisztos karba.

1979 augusztusában neveztek ki Ceglédre, a 3. Gépesített Hadtest Híradó Főnökének, egyben alezredessé léptették elő. Ezzel egy magasabb egység törzsében kamatoztathatta csapattapasztalatát és az akadémiai tudását. Ahogy mindenhol, Cegléden is hamar beilleszkedett. Beosztottai tisztelték szakmai tudásáért, parancsnoki módszereiért, becsülték, szerették emberi értékeiért. A régiókat megtartva új barátokat szerzett. Parancsnokai elismerték hivatástudatáért, elkötelezettségéért. A hadtest alárendelt alakulatainak parancsnokságaival, a híradó szolgálatok vezetőivel és a beosztott állománnyal is jó volt a kapcsolata. Gyakori látogatásaival, sokrétű ismereteivel és tapasztalatával segítve a munkát, erős, felkészült csapatot hozott létre, amely minden feladatot képes volt megoldani. 1986. szeptember 29-én léptették elő ezredesnek.

Példátlanul eredményes tevékenysége bizonyára feltűnt a szárazföldi haderőnem vezetőinek is, mert 1987. október 01 hatállyal az 5. Hadsereg Híradófőnökének nevezték ki. Ebben a beosztásában már a teljes szárazföldi haderő híradásáért volt felelős. A híradásért, amelyről nem véletlenül mondják, hogy a hadsereg vérkeringése. Nincs sikeres parancsnok jól működő híradás nélkül. Buzás ezredes úrnak és munkatársainak az volt a feladata, hogy a teljes szárazföldi hadsereg parancsnokai, alakulatai, szakalegységei között mindig legyen állandó és megbízható összeköttetés, információáramlás. Békeidőszakban is, a hazai és nemzetközi gyakorlatok alatt is, és fel kellett készülniük arra, hogy az esetleges háborús híradást is biztosítani tudják. Ehhez kellett megteremteni mind a személyi, mind a technikai feltételeket. Aki ismeri a hadsereg híradását, az tudja, hogy ez embert próbáló, hatalmas feladat, amire csak a legjobbak, a legjobb csapattal képesek. Buzás ezredes úr itt is erős és összetartó, együtt cselekvő csapattal, barátokkal vette körül magát. A szárazföldi haderő híradó főnökeként érte el tiszti pályafutása csúcsát. Parancsnokai megbecsülték, tisztelték a tudásáért, hivatástudatáért és elkötelezettségéért. Mindig meghallgatták a véleményét nem csak szűk szakmai, de összefegyvernemi és szervezési kérdésekben is. Beosztottai tisztelték parancsnoki erényeiért, szakmai tudásáért és emberségéért. Jó katonaként, felelősségteljes parancsnokként mindig megkövetelte a feladatok maradéktalan és pontos végrehajtását, de jó barátként és emberként mindig kiállt a beosztottai mellett, segített, ha kellett. Az a vezető volt, aki példájával, tudásával utolérhetetlen csapatot tudott építeni, aki mögé egy emberként álltak oda a beosztottai. Így tudtak, ha kellett – és bizony sokszor kellett – csodát tenni.

Azt, hogy a beosztásában nélkülözhetetlen volt, semmi nem bizonyítja jobban, mint az, hogy szervezeti változások, parancsnokok jöttek és mentek, Buzás ezredes úr maradt, és tette a kötelességét. Katonai pályafutása alatt számtalan egyéb elismerés mellett tíz alkalommal kapott kitüntetést. Köztük kiérdemelte a Haza Szolgálatáért Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatát, a Kiváló Szolgálatért Érdemérmét, és a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztjét.

Egy példátlanul sikeres katonai pályafutás után, 1996. október 30-án, a felső korhatár eléréseivel, több mint 37 év elismert szolgálati viszonyral a háta mögött vonult szolgálati nyugállományba.

Lejegyezte: Pálmai Dénes nyá. ezds.